ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΗΣ ΓΕΝΙΚΗΣ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ
CHRISTINE STIX-HACKL
της 16ης Μαΐου 2006 [1]

I — Εισαγωγικές παρατηρήσεις

1. Η διαδικασία αυτή για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως [2] αφορά το κύρος του κανονισμού (ΕΟΚ) 1785/81 του Συμβουλίου, της 30ής Ιουνίου 1981, περί κοινής οργάνωσης αγοράς στον τομέα της ζάχαρης [3] και του κανονισμού (ΕΟΚ) 2670/81 της Επιτροπής, της 14ης Σεπτεμβρίου 1981, για τη θέσπιση των λεπτομερειών εφαρμογής για την εκτός ποσοστώσεως παραγωγή στον τομέα της ζάχαρης [4]. Ειδικότερα, πρόκειται για το ζήτημα αν το γεγονός ότι δεν υφίσταται η δυνατότητα επιστροφής ή διαγραφής εισφορών επί της ζάχαρης Γ συνάδει προς την αρχή της επιεικείας.

II — Νομικό πλαίσιο

2. Στο πλαίσιο αυτής της διαδικασίας σημασία έχουν ορισμένες ρυθμίσεις του διέποντος τις οργανώσεις αγοράς δικαίου και του τελωνειακού δικαίου.

A — *Η οργάνωση αγοράς στον τομέα της ζάχαρης*

3. Το διέπον τις οργανώσεις αγοράς δίκαιο, που είναι εν προκειμένω εφαρμοστέο, συνίσταται σε ένα κανονισμό του Συμβουλίου και σε έναν εκδοθέντα κατ' εφαρμογήν αυτού κανονισμό της Επιτροπής.

1. Ο κανονισμός 1785/81

4. Ο εν τω μεταξύ καταργηθείς κανονισμός 1785/81 του Συμβουλίου, της 30ής Ιουνίου 1981, περί κοινής οργάνωσης αγοράς στον τομέα της ζάχαρης, ρύθμιζε την παραγωγή, εισαγωγή και εξαγωγή ζάχαρης. Το σύστημα ποσοστώσεων στην παραγωγή αποτελούσε για τους παραγωγούς μέσο εγγυήσεως των κοινοτικών τιμών και διαθέσεως της παραγωγής τους.

5. Το άρθρο 24 του κανονισμού 1785/81 ορίζει, ως προς κάθε κράτος μέλος, βασικές ποσότητες αναφοράς για τη ζάχαρη Α και τη ζάχαρη Β για κάθε περίοδο εμπορίας, τις οποίες κάθε κράτος μέλος οφείλει να κατανέμει μεταξύ των παραγωγών ζάχαρης που είναι εγκατεστημένοι στο έδαφός του. Η καθ' υπέρβαση της προς κατανομή ποσοστώσεως ποσότητα χαρακτηρίζεται ζάχαρη Γ.

1 — Γλώσσα του πρωτοτύπου: η γερμανική.

2 — Βλ. την παράλληλη με αυτή την υπόθεση αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως στην υπόθεση C-68/05 (Koninklijke Coöperatie Cosun UA κατά Επιτροπής).

3 — ΕΕ L 177, σ. 4.

4 — ΕΕ L 262, σ. 14.

6. Για τη ζάχαρη Γ ούτε υπάρχει στήριξη τιμών ούτε προβλέπονται επιστροφές κατά την εξαγωγή. Κατά το άρθρο 26, παράγραφος 1, η ζάχαρη Γ που δεν μεταφέρεται στην επόμενη περίοδο εμπορίας δεν είναι δυνατόν να διατεθεί εντός της Κοινότητας, αλλά πρέπει να εξαχθεί.

7. Εκτελεστικές διατάξεις έπρεπε να θεσπισθούν σύμφωνα με τη διαδικασία που προβλέπει το άρθρο 41.

2. Ο κανονισμός 2670/81

8. Οι λεπτομέρειες εφαρμογής για τη ζάχαρη Γ θεσπίσθηκαν με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 2670/81 της Επιτροπής, της 14ης Σεπτεμβρίου 1981, για τη θέσπιση των λεπτομερειών εφαρμογής για την εκτός ποσοστώσεως παραγωγή στον τομέα της ζάχαρης.

9. Το άρθρο 1 περιέχει διατάξεις για την εξαγωγή από την Κοινότητα. Η παράγραφος 1 αυτού του άρθρου, κατά το εφαρμοστέο εν προκειμένω κείμενό της [5], έχει ως εξής:

«Η εξαγωγή που αναφέρεται στο άρθρο 26, παράγραφος 1, του κανονισμού (ΕΟΚ) 1785/81 θεωρείται ότι πραγματοποιείται εάν:

α) η ζάχαρη Γ ή η ισογλυκόζη Γ έχει εξαχθεί από το κράτος μέλος στο έδαφος του οποίου έχει παραχθεί·

β) η εν λόγω διασάφηση εξαγωγής γίνεται αποδεκτή από το κράτος μέλος που αναφέρεται στο στοιχείο α΄ πριν από την 1η Ιανουαρίου που έπεται του τέλους της περιόδου εμπορίας κατά την διάρκεια της οποίας έχουν παραχθεί η ζάχαρη Γ ή η ισογλυκόζη Γ·

γ) η ζάχαρη Γ ή η ισογλυκόζη ή αντίστοιχη ποσότητα κατά την έννοια του άρθρου 2 παράγραφος 3 εγκατέλειψε το τελωνειακό έδαφος της Κοινότητας το αργότερο σε 60 ημέρες από την 1η Ιανουαρίου που αναφέρεται στο στοιχείο β΄·

δ) το προϊόν έχει εξαχθεί χωρίς επιστροφή ούτε εισφορά ως λευκή ζάχαρη ή ως μη μετουσιωμένη ακατέργαστη ζάχαρη ή ως σιρόπι που λαμβάνεται πριν από τη ζάχαρη σε στερεά κατάσταση και υπάγεται στους κωδικούς Συμβούλιο 1702 60 90 και 1702 90 90 ή ως ισογλυκόζη ως έχει από το κράτος μέλος που αναφέρεται στο στοιχείο α΄.

Εκτός από περίπτωση ανωτέρας βίας, εάν [δεν] πληρούται το σύνολο των όρων που προβλέπονται στο πρώτο εδάφιο, η ποσότητα της εν λόγω ζάχαρης Γ ή της ισογλυκόζης Γ θεωρείται ότι έχει διατεθεί στην εσωτερική αγορά.

5 — Κανονισμός (ΕΟΚ) 3892/88 της Επιτροπής, της 14ης Δεκεμβρίου 1988, για τροποποίηση του κανονισμού (ΕΟΚ) 2670/81 (ΕΕ L 346, σ. 29).

Σε περίπτωση ανωτέρας βίας, ο αρμόδιος οργανισμός του κράτους μέλους στο έδαφος του οποίου έχει παραχθεί η ζάχαρη Γ ή η ισογλυκόζη Γ θεσπίζει τα αναγκαία μέτρα ανάλογα με τις περιστάσεις που επικαλείται ο ενδιαφερόμενος.»

10. Το άρθρο 2 ρυθμίζει τον τρόπο προσκομίσεως της αποδείξεως ότι πληρούνται οι όροι που αναφέρονται στο άρθρο 1, παράγραφος 1.

11. Το άρθρο 3 ρυθμίζει τις εισφορές που πρέπει να επιβάλλονται ως κύρωση στην περίπτωση κατά την οποία έχουν διατεθεί ποσότητες στην εσωτερική αγορά. Το άρθρο αυτό, κατά το εν προκειμένω σχετικό κείμενό του [6], έχει αποσπασματικώς ως εξής:

«1. Για τις ποσότητες που, κατά την έννοια του άρθρου 1, παράγραφος 1, έχουν διατεθεί στην εσωτερική αγορά, το ενδιαφερόμενο κράτος μέλος εισπράττει ένα ποσό που είναι ίσο:

α) όσον αφορά τη ζάχαρη Γ, ανά 100 χιλιόγραμμα της εν λόγω ζάχαρης:

— με την υψηλότερη εισφορά κατά την εισαγωγή, η οποία εφαρμόζεται ανά 100 χιλιόγραμμα λευκής ή ακατέργαστης ζάχαρης, κατά περίπτωση, κατά το χρονικό διάστημα που περιλαμβάνει την περίοδο εμπορίας, κατά την οποία παρήχθη η εν λόγω ζάχαρη, και τους έξι μήνες που έπονται της περιόδου αυτής,

και

— με 1 ευρώ·

[...]

«2. Το ενδιαφερόμενο κράτος μέλος ανακοινώνει στους βιομηχάνους που υπόκεινται στην υποχρέωση πληρωμής του ποσού που αναφέρεται στην παράγραφο 1, πριν από την 1η Μαΐου που έπεται της 1ης Ιανουαρίου που αναφέρεται στο άρθρο 1, παράγραφος 1, στοιχείο β΄, το συνολικό ποσό που πρέπει να πληρώσουν.

Αυτό το συνολικό ποσό πληρώνεται από τους εν λόγω βιομηχάνους πριν από τις 20 Μαΐου του ιδίου έτους.

3. Εν τούτοις, όταν ο αρμόδιος οργανισμός έχει παρατείνει, δυνάμει του άρθρου 2, παράγραφος 3, εδάφιο δεύτερο, την προθεσμία για την προσκόμιση της αποδείξεως, οι

6 — Κανονισμός (ΕΟΚ) 3559/91 της Επιτροπής, της 6ης Δεκεμβρίου 1991, για την τροποποίηση του κανονισμού (ΕΟΚ) 2670/81 (ΕΕ L 336, σ. 26).

ημερομηνίες που αναφέρονται στην παράγραφο 2 αντικαθίστανται από τις ημερομηνίες που θα καθορισθούν από τον αρμόδιο οργανισμό σε συνάρτηση με την εγκριθείσα παράταση.

4. Για τις ποσότητες ζάχαρης Γ και ισογλυκόζης Γ, οι οποίες καταστράφηκαν ή υπέστησαν ανεπανόρθωτες ζημίες πριν από την εξαγωγή τους, υπό συνθήκες οι οποίες αναγνωρίζονται από τον αρμόδιο οργανισμό του σχετικού κράτους μέλους σαν περίπτωση ανωτέρας βίας, δεν εισπράττεται το ποσό που αναφέρεται στην παράγραφο 1.»

Β — *Τελωνειακό δίκαιο*

12. Από τον τομέα του τελωνειακού δικαίου πρέπει να επισημανθούν ένας κανονισμός του Συμβουλίου και ο κατ' εφαρμογήν αυτού εκδοθείς εκτελεστικός κανονισμός της Επιτροπή, οι οποίοι εν τω μεταξύ καταργήθηκαν.

1. Ο κανονισμός (ΕΟΚ) 1430/79

13. Το άρθρο 13, παράγραφος 1, του κανονισμού (ΕΟΚ) 1430/79 του Συμβουλίου, της 2ας Ιουλίου 1979, περί της επιστροφής ως αχρεωστήτως εισπραχθέντων ή της διαγραφής χρέους εισαγωγικών ή εξαγωγικών δασμών [7], ως έχει εν προκειμένω εφαρμογή [8], ορίζει τα εξής:

«Η επιστροφή ή η διαγραφή εισαγωγικών δασμών είναι δυνατή σε ειδικές περιπτώσεις, εκτός από εκείνες που αναφέρονται στα μέρη Α έως Δ, οι οποίες προκύπτουν από περιστάσεις κατά τις οποίες δεν υπήρξε ούτε προφανής αμέλεια ούτε δόλος εκ μέρους του ενδιαφερομένου.

Οι περιστάσεις κατά τις οποίες είναι δυνατή η εφαρμογή του πρώτου εδαφίου καθώς και οι λεπτομέρειες της διαδικασίας που πρέπει να ακολουθείται για το σκοπό αυτό, καθορίζονται σύμφωνα με τη διαδικασία που προβλέπεται στο άρθρο 25. Η επιστροφή ή η διαγραφή χρέους είναι δυνατό να προϋποθέτουν την πλήρωση ειδικών όρων.»

14. Κατά το άρθρο 1, παράγραφος 2, στοιχείο α΄, του κανονισμού 1430/79, ως εισαγωγικοί δασμοί νοούνται:

«[...] τόσο οι τελωνειακοί δασμοί και επιβαρύνσεις ισοδυνάμου αποτελέσματος, όσο και οι γεωργικές εισφορές κατά την εισαγωγή που προβλέπονται στα πλαίσια της κοινής γεωργικής πολιτικής ή εκείνης των ειδικών καθεστώτων που εφαρμόζονται βάσει του

7 — ΕΕ ειδ. έκδ. 11/ 15 σ. 162.

8 — Κανονισμός (ΕΟΚ) 3069/86 του Συμβουλίου, της 7ης Οκτωβρίου 1986, για την τροποποίηση του κανονισμού (ΕΟΚ) 1430/79 (ΕΕ L 286, σ. 1).

άρθρου 235 της Συνθήκης, σε ορισμένα εμπορεύματα που προκύπτουν από μεταποίηση των γεωργικών προϊόντων.»

15. Το άρθρο 14 του κανονισμού 1430/79 ορίζει, μεταξύ άλλων, ότι οι διατάξεις του άρθρου 13 εφαρμόζονται και για την επιστροφή ή διαγραφή εξαγωγικών δασμών.

16. Κατά το άρθρο 1, παράγραφος 2, στοιχείο β΄, του κανονισμού 1430/79, ως εξαγωγικοί δασμοί νοούνται:

«[...] γεωργικές εισφορές και λοιπές επιβαρύνσεις κατά την εξαγωγή που προβλέπονται στα πλαίσια της κοινής γεωργικής πολιτικής ή εκείνης των ειδικών καθεστώτων που εφαρμόζονται βάσει του άρθρου 235 της Συνθήκης, σε ορισμένα εμπορεύματα που προκύπτουν από μεταποίηση των γεωργικών προϊόντων.»

2. Ο κανονισμός (ΕΟΚ) 3799/86

17. Οι λεπτομέρειες εφαρμογής καθορίσθηκαν με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 3799/86 της Επιτροπής της 12ης Δεκεμβρίου 1986 που καθορίζει τις διατάξεις εφαρμογής των άρθρων 4α, 6α, 11α και 13 του κανονισμού (ΕΟΚ) 1430/79 του Συμβουλίου περί της επιστροφής ως αχρεωστήτως εισπραχθέντων ή της διαγραφής χρέους εισαγωγικών ή εξαγωγικών δασμών [9]. Το άρθρο 4 αυτού προβλέπει από ποιες ιδιαίτερες καταστάσεις προκύπτει ότι δεν υπήρξε δόλος ή έκδηλη αμέλεια του ενδιαφερομένου. Αυτό ισχύει με την επιφύλαξη άλλων καταστάσεων που πρέπει να εκτιμώνται κατά περίπτωση από την Επιτροπή στα πλαίσια της διαδικασίας των άρθρων 6 έως 10.

III — Τα περιστατικά, η διαδικασία της κύριας δίκης και τα προδικαστικά ερωτήματα

18. Η Koninklijke Coöperatie Cosun (εφεξής Cosun), η οποία εκμεταλλεύεται μια επιχείρηση παραγωγής ζάχαρης, παρήγαγε κατά την περίοδο εμπορίας 1992/1993 περισσότερη ζάχαρη από τις ποσοστώσεις Α και Β που της είχαν χορηγηθεί. Μια θυγατρική επιχείρηση της Cosun μεταπώλησε σε άλλες επιχειρήσεις παρτίδες ζάχαρης προς εξαγωγή στην Κροατία, τη Σλοβενία και το Μαρόκο.

19. Το 1994 ζητήθηκε από την Cosun να καταβάλει εισφορά. Στις 19 Ιουνίου 1995, η Hoofdproduktschap Akkerbouwproducten (εφεξής HPA) εξέδωσε απόφαση.

9 — ΕΕ L 352, σ. 19.

20. Τον Αύγουστο του 2001, το Βασίλειο των Κάτω Χωρών διαβίβασε στην Επιτροπή αίτηση διαγραφής της επιβληθείσας εισφοράς. Στις 2 Μαΐου 2002, η Επιτροπή απέρριψε αυτή την αίτηση ως απαράδεκτη.

21. Κατά της αποφάσεως αυτής, η Cosun άσκησε προσφυγή ακυρώσεως ενώπιον του Πρωτοδικείου. Το Πρωτοδικείο την απέρριψε ως αβάσιμη με απόφαση της 7ης Δεκεμβρίου 2004 στην υπόθεση Τ-240/02.

22. Παράλληλα, η Cosun άσκησε στις 18 Ιουλίου 1995 προσφυγή ενώπιον του College van Beroep voor het bedrijfsleven (εφεξής CBB) κατά του Minister van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit με αντικείμενο την απόφαση της HPA. Το CBB ανέστειλε τη διαδικασία εν αναμονή εκδόσεως της αποφάσεως στην υπόθεση De Haan [10].

23. Το CBB απέρριψε ειδικότερα τον ισχυρισμό της Cosun ότι συντρέχει περίπτωση ανωτέρας βίας. Συναφώς, έκρινε ότι δεν υπήρχαν πράγματι ασυνήθεις και απρόβλεπτες περιστάσεις, διότι η μη εκπλήρωση συμβατικών υποχρεώσεων από αντισυμβαλλόμενο συνιστά γνωστή περίπτωση εμπορικού κινδύνου.

10 — Απόφαση της 7ης Σεπτεμβρίου 1999, C-61/98, De Haan (Συλλογή 1999, σ. I-5003).

24. Όσον αφορά τη νομική άποψη της Cosun, ότι υφίσταται ειδική περίπτωση, η οποία δικαιολογεί διαγραφή κατά το άρθρο 13 του κανονισμού 1430/79, και ότι η Επιτροπή κακώς συνήγαγε την ύπαρξη απαραδέκτου, το CBB εκτίμησε ότι δεν θεωρεί αναγκαίο να ζητήσει να κριθεί το ζήτημα του κύρους της αποφάσεως της Επιτροπής.

25. Πάντως, το CBB τέθηκε προ του ερωτήματος αν, εφόσον δεν υφίσταται η δυνατότητα διαγραφής για εισφορές επί της ζάχαρης Γ, το γεγονός ότι στην οργάνωση αγοράς στον τομέα της ζάχαρης δεν υπάρχει νομικό έρεισμα για τη διαγραφή αυτών των εισφορών συνεπάγεται το ανίσχυρο του κανονισμού 1785/81 και του κανονισμού 2670/81. Το ανίσχυρο των σχετικών διατάξεων θα μπορούσε να έχει ως συνέπεια ότι και οι εισφορές στηρίζονται σε τέτοιου είδους διατάξεις. Προκειμένου να διευκρινισθεί το ζήτημα του κύρους των κανονισμών και οι συνέπειες στην περίπτωση κατά την οποία είναι ανίσχυροι, το CBB υπέβαλε στο Δικαστήριο, με διάταξη της 9ης Ιουνίου 2004, τα ακόλουθα προδικαστικά ερωτήματα:

«1) Στην περίπτωση κατά την οποία η δυνατότητα διαγραφής βάσει του άρθρου 13 του κανονισμού (ΕΟΚ) 1430/79, όπως έχει αντικατασταθεί από το άρθρο 239 του κοινοτικού τελωνειακού κώδικα, δεν έχει εφαρμογή σε εισφορές επί της ζάχαρης Γ όπως η επίμαχη, είναι πλήρως ή εν μέρει ανίσχυροι οι κανονισμοί (ΕΟΚ) 1785/81 του Συμβουλίου, της 30ής Ιουνίου 1981, περί κοινής οργάνωσης

αγοράς στον τομέα της ζάχαρης, και (ΕΟΚ) 2670/81 της Επιτροπής, της 14ης Σεπτεμβρίου 1981, για τη θέσπιση των λεπτομερειών εφαρμογής για την εκτός ποσοστώσεως παραγωγή στον τομέα της ζάχαρης, ως εκ του γεγονότος ότι δεν υφίσταται η δυνατότητα επιστροφής ή διαγραφής της εισφοράς επί της ζάχαρης Γ για λόγους επιεικείας;

2) Σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως, αποσβέννυται η κατά νόμο οφειλή εισφοράς επί της ζάχαρης Γ ή μπορούν οι αρμόδιες αρχές του οικείου κράτους μέλους και/ή η Επιτροπή να μην επιβάλουν, για ορισμένες ποσότητες ζάχαρης Γ, εισφορά σύμφωνα με το άρθρο 3 του κανονισμού (ΕΟΚ) 2670/81, όταν στον υπόχρεο για την καταβολή της εισφοράς δεν πρέπει να προσαφθεί κανενός είδους δόλια ενέργεια ή αμέλεια δυνάμενη να έχει συμβάλει στη μη πραγματοποίηση της σχεδιαζόμενης από αυτόν εξαγωγής των οικείων ποσοτήτων, ο οποίος, λόγω των αναγκών μιας έρευνας των εθνικών αρχών για παραβάσεις και παρατυπίες, δεν έλαβε γνώση αυτής της έρευνας;»

IV — Επί των προδικαστικών ερωτημάτων

26. Εκ προοιμίου, η *Cosun*, το *Συμβούλιο* και η *Επιτροπή* τονίζουν ότι στα προδικαστικά ερωτήματα πρέπει να δοθεί απάντηση, μόνον καθόσον η εκδοχή στην οποία στηρίζονται, ότι δηλαδή η προβλεπόμενη στο άρθρο 13 του κανονισμού 1430/79 δυνατότητα διαγραφής δεν μπορεί να έχει εφαρμογή σε ζάχαρη Γ, είναι ορθή.

27. Συναφώς, η *Cosun* και ο Minister van Landbouw, Natur en Voedselkwaliteit προβάλλουν ότι το άρθρο 13 του κανονισμού 1430/79 έχει εφαρμογή σε εισφορές επί της ζάχαρης Γ.

28. Η *Επιτροπή*, αντιθέτως, υποστηρίζει την άποψη ότι η γενική ρήτρα επιεικείας του άρθρου 13 του κανονισμού 1430/79 δεν συνιστά γενική αρχή του κοινοτικού δικαίου, αλλά έχει εφαρμογή μόνο σε συνάρτηση με την κοινοτική τελωνειακή νομοθεσία, οπότε η εν λόγω εκδοχή, στην οποία στηρίζονται τα προδικαστικά ερωτήματα, είναι ορθή.

Α — *Επί του πρώτου προδικαστικού ερωτήματος*

29. Με το πρώτο προδικαστικό ερώτημα, το αιτούν δικαστήριο ερωτά αν οι κανονισμοί 1785/81 και 2670/81 είναι ανίσχυροι. Το αιτούν δικαστήριο παραθέτει ως κριτήριο για την εκτίμηση του κύρους μόνο «λόγους επιεικείας». Δεν μνημονεύονται άλλα κριτήρια ελέγχου. Όσον αφορά το συμβατό με την

αρχή της αναλογικότητας, το αιτούν δικαστήριο διαπιστώνει ρητώς με τη διάταξη περί παραπομπής ότι δεν υφίσταται παραβίασή της. Επομένως, ενσυνειδήτως δεν τίθεται το ζήτημα του συμβατού με την αρχή της αναλογικότητας.

30. Αυτό έχει ως συνέπεια ότι και το αντικείμενο της εν προκειμένω διαδικασίας για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως οριοθετείται αντιστοίχως και, επομένως, περιορίζεται στην άσκηση ελέγχου υπό το φως της γενικής αρχής της επιεικείας.

1. Ισχυρισμοί των μετεχόντων της διαδικασίας

31. Η *Cosun* διαπιστώνει ότι ο κανονισμός 1785/81 δεν θέτει επισήμως καμία προϋπόθεση για τη γένεση οφειλής των εισφορών επί της ζάχαρης Γ, αλλά αναθέτει στην Επιτροπή, με τα άρθρα 26 και 41, τη θέσπιση διατάξεων σ' αυτόν τον τομέα. Επομένως, σε καμιά περίπτωση ο κανονισμός δεν μπορεί να είναι ανίσχυρος.

32. Όσον φορά τον κανονισμό 2670/81, η Cosun λαμβάνει κατ' αρχάς ως βάση ότι αυτός πρέπει να ερμηνεύεται και να εφαρμόζεται σε αρμονία με τις γενικές αρχές του δικαίου. Κατά συνέπεια, το άρθρο 3 του εν λόγω κανονισμού πρέπει να θεωρηθεί ότι έχει την έννοια ότι προβλέπει τη δυνατότητα για τις αρμόδιες εθνικές αρχές να προβαίνουν σε διαγραφή, υπό ορισμένες προϋποθέσεις, όπως π.χ. αυτές τις κύριας δίκης, για λόγους επιεικείας. Επομένως, ο κανονισμός 2670/81 είναι έγκυρος. Επικουρικώς, αν, μεταξύ άλλων, το Δικαστήριο δεν δεχθεί την προτεινόμενη από την *Cosun* ερμηνεία του άρθρου 3 του κανονισμού 2670/81, προβάλλεται ότι ο κανονισμός είναι ανίσχυρος, καθόσον συνιστά παραβίαση των αρχών της ισότητας, της ίσης μεταχειρίσεως, της επιεικείας και της ασφάλειας δικαίου.

33. Ο *Minister* και η *Ολλανδική Κυβέρνηση* υποστηρίζουν την άποψη ότι η πωλούμενη σε μεγάλες ποσότητες ζάχαρη Γ εντός της κοινοτικής αγοράς βρίσκεται στην ίδια κατάσταση με τη ζάχαρη που εισάγεται από τρίτα κράτη και ότι επομένως και οι δύο αυτές κατηγορίες ζάχαρης πρέπει να τυγχάνουν της ίδιας μεταχειρίσεως. Κατά συνέπεια, υφίσταται παραβίαση της γενικής αρχής της ισότητας, όταν ο εισαγωγέας ζάχαρης από τρίτα κράτη, ο οποίος βρίσκεται σε μια ιδιαίτερη κατάσταση από απόψεως εφαρμογής του άρθρου 13 του κανονισμού 1430/79, μπορεί βάσει αυτής της διατάξεως να επιτύχει τη διαγραφή των εισφορών, ενώ η δυνατότητα αυτή δεν υφίσταται για τον παραγωγό ζάχαρης Γ, ο οποίος βρίσκεται στην ίδια ιδιαίτερη κατάσταση.

34. Η Ολλανδική Κυβέρνηση προβάλλει ότι, σύμφωνα με πάγια νομολογία [11], κενά στη νομοθεσία μπορούν να πληρούνται κατ' ανάλογη εφαρμογή διατάξεων του κοινοτικού δικαίου, όταν αυτό είναι αναγκαίο για να υπάρχει αντιστοιχία προς μια γενική αρχή του κοινοτικού δικαίου. Η νομολογία αυτή

11 — Βλ. π.χ. την απόφαση της 12ης Δεκεμβρίου 1985, 165/84, Krohn (Συλλογή 1985, σ. 3997, σκέψη 13 επ.).

έχει εν προκειμένω εφαρμογή, πράγμα που συνεπάγεται ότι το άρθρο 13 του κανονισμού 1430/79 πρέπει να εφαρμοσθεί αναλόγως στις εισφορές επί της ζάχαρης Γ.

35. Στην περίπτωση κατά την οποία το Δικαστήριο δεν θα δεχόταν μια τέτοια ανάλογη εφαρμογή, ο Minister και η Ολλανδική Κυβέρνηση υποστηρίζουν την άποψη ότι η έλλειψη δυνατότητας διαγραφής των εισφορών επί της ζάχαρης Γ πρέπει να συνεπάγεται, σε συγκεκριμένες περιπτώσεις και για λόγους επιεικείας, το εν μέρει ανίσχυρο των κανονισμών 1785/81 και 2670/81, διότι η έλλειψη αυτή συνιστά παραβίαση της αρχής της ισότητας.

36. Το *Συμβούλιο* προβάλλει πρωτίστως ότι το γεγονός ότι στις αφορώσες τη ζάχαρη διατάξεις της κοινής οργανώσεως αγοράς δεν υπάρχει καμία γενική ρήτρα επιεικείας, που να είναι όμοια προς τη ρήτρα που περιέχουν οι τελωνειακές διατάξεις και το άρθρο 13 του κανονισμού 1430/79, δεν συνιστά παραβίαση της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως. Οι τελωνειακές διατάξεις και οι σχετικές με τη ζάχαρη διατάξεις αφορούν δύο τελείως ξεχωριστούς τομείς, οι δε εξαιρέσεις που προβλέπουν, ή και που δεν προβλέπουν, αφορούν τελείως διαφορετικές υποχρεώσεις σε εξ ολοκλήρου διαφορετικές νομικές αλληλουχίες.

37. Περαιτέρω, από τη νομολογία του Δικαστηρίου [12] προκύπτει ότι ο κοινοτικός νομοθέτης δεν υποχρεούται να προβλέπει τη δυνατότητα διαγραφής για λόγους επιεικείας και ότι μπορεί να αποφασίζει κατά τη δική του εκτίμηση μια τέτοια δυνατότητα σε συγκεκριμένο τομέα. Καθόσον η κοινή οργάνωση αγοράς στον τομέα της ζάχαρης χρηματοδοτείται ως επί το πλείστον από εισφορές των επιχειρηματιών, η δυνατότητα διαγραφής των εισφορών επί της ζάχαρης Γ θα είχε σοβαρότατες συνέπειες, διότι θα αποτελούσε ενθάρρυνση για την παραγωγή ολονέν και περισσότερης ζάχαρης εκτός ποσοστώσεων. Επίσης, φαίνεται συνετή η απόφαση του κοινοτικού νομοθέτη να μη προβλέψει διαδικασία διαγραφής εισφορών που προσομοιάζουν προς δασμολογικές επιβαρύνσεις.

38. Επικουρικώς, το Συμβούλιο προβάλλει ότι, καθόσον η έλλειψη δυνατότητας διαγραφής για λόγους επιεικείας συνιστά ενδεχομένως παραβίαση της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως, ανίσχυρος είναι μόνον ο κανονισμός 2670/81 της Επιτροπής, διότι το Συμβούλιο ανέθεσε στην Επιτροπή τη θέσπιση ρυθμίσεων για τις εισφορές επί της ζάχαρης Γ.

39. Η *Επιτροπή* υποστηρίζει ότι ούτε το Δικαστήριο ούτε το Πρωτοδικείο έχουν αναγνωρίσει μια γενική αρχή του δικαίου η οποία επιτρέπει την επίκληση παραβιάσεως της αρχής της επιεικείας, όταν η εφαρμοστέα ρύθμιση δεν προβλέπει ρητώς τη δυνατότητα διαγραφής των εισφορών επί της ζάχαρης Γ για λόγους επιεικείας. Οι κανονισμοί 1785/81 και 2670/81 δεν μπορούν να

12 — Απόφαση της 28ης Ιουνίου 1977, 118/76, Balkan-Import-Export (Συλλογή τόμος 1977, σ. 359).

είναι ανίσχυροι για τον λόγο ότι δεν προβλέπουν ρητώς τη δυνατότητα μιας τέτοιας διαγραφής.

40. Προσθέτει ότι, ακόμη κι αν έπρεπε σε κάθε συγκεκριμένη περίπτωση να εξετάζει το βάσιμο μιας φερόμενης παραβιάσεως της αρχής της επιεικείας, θα κατέληγε εν προκειμένω στο συμπέρασμα ότι η εισφορά που πρέπει να καταβάλει η Cosun δεν αντιβαίνει προς την αρχή της επιεικείας.

41. Αφενός, το Δικαστήριο έχει όντως αποφανθεί ότι εισφορές επί της ζάχαρης Γ, που επιβλήθηκαν συνεπεία της μη εκπληρώσεως τελωνειακών διατυπώσεων, δεν αντιβαίνουν προς την αρχή της αναλογικότητας, διότι οι διατυπώσεις αυτές είναι απαραίτητες προκειμένου να αποφεύγονται ανεπιθύμητες επιπτώσεις στην κοινή οργάνωση αγοράς στον τομέα της ζάχαρης [13]. Οι εκτιμήσεις αυτές έχουν καθοριστική σημασία, όταν ελέγχεται το αν παραβιάσθηκε η αρχή της επιεικείας συνεπεία επιβολής μιας εισφοράς.

42. Αφετέρου, από την απόφαση Peter [14] έπεται ότι η ενδεχομένως εφαρμογή της αρχής της επιεικείας στον τομέα της κοινής γεωργικής πολιτικής σε καμία περίπτωση δεν επιτρέπεται να καταστήσει ουσιαστικά αδύνατη την υλοποίηση του οικείου κοινοτικού συστήματος, θέτοντας π.χ. σε κίνδυνο τη ρύθμιση περί ποσοστώσεων για τον περιορισμό της παραγωγής. Αν όμως, σε μια περίπτωση όπως η εν προκειμένω, μπορούσε να διενεργηθεί υπέρ του παραγωγού διαγραφή για λόγους επιεικείας, τότε, κατά την άποψη της Επιτροπής, αυτό θα έθετε σε κίνδυνο τις ρυθμίσεις περί ποσοστώσεων που έχουν καθορισθεί στο πλαίσιο της κοινής οργανώσεως αγοράς στον τομέα της ζάχαρης.

2. Εκτίμηση

43. Εκ προοιμίου, φαίνεται ενδεδειγμένο να γίνουν ορισμένες διευκρινίσεις. Συγκεκριμένα, πρέπει να γίνει διάκριση στο πλαίσιο της εν προκειμένω προβληματικής μεταξύ διάφορων σύμφυτων με την επιείκεια πτυχών.

44. Κατ' αρχήν, πρέπει να διαχωρισθούν μεταξύ τους τα ακόλουθα νομικά φαινόμενα. Αφενός, όσον αφορά την αρχή της επιεικείας, πρέπει να γίνεται διαφοροποίηση σε σχέση με το αν πρόκειται για αρχή του εθνικού ή του κοινοτικού δικαίου. Σε επίπεδο κρατών μελών, πρόκειται για το ζήτημα αν κατά το κοινοτικό δίκαιο επιτρέπεται η εφαρμογή μιας κατά το εθνικό δίκαιο αρχής της επιεικείας.

45. Ακολούθως, σε κοινοτικό επίπεδο, πρέπει να γίνεται διάκριση μεταξύ, αφενός, ρητών διατάξεων που αφορούν την επιείκεια, για παράδειγμα στο πλαίσιο των ρυθμίσεων περί κοινών οργανώσεων αγοράς, και, αφετέρου, μιας γενικής αρχής της επιεικείας.

13 — Αποφάσεις της 29ης Ιανουαρίου 1998, C-161/96, Südzucker Mannheim (Συλλογή 1998, σ. I-281, σκέψη 42 επ.), και της 19ης Φεβρουαρίου 2004, C-329/01, British Sugar II (Συλλογή 2004, σ. I-1899, σκέψεις 46 και 48).

14 — Απόφαση της 27ης Μαΐου 1993, C-290/91, Peter (Συλλογή 1993, σ. I-2981).

46. Στην εν προκειμένω διαδικασία, ορισμένοι μετέχοντες αυτής αναφέρθηκαν σε μια επιβαλλόμενη από το κοινοτικό δίκαιο υποχρέωση κατ' αναλογία εφαρμογής του άρθρου 13 του κανονισμού 1430/79 για λόγους επιεικείας. Συναφώς, κατ' αυστηρή θεώρηση, πρόκειται για τη δυνατότητα εφαρμογής μιας διατάξεως που αφορά ρητώς την επιείκεια, Αυτό αποτελεί αντικείμενο της παράλληλης διαδικασίας στην υπόθεση C-68/05 P, όχι όμως της προκειμένης διαδικασίας.

47. Σ' αυτή τη διαδικασία, πρόκειται μόνο για το ζήτημα αν διατάξεις του παραγώγου δικαίου ανταποκρίνονται προς τη γενική αρχή της επιεικείας. Βεβαίως, ως προκαταρκτικό ζήτημα, πρέπει να ερευνηθεί αν το κοινοτικό δίκαιο αναγνωρίζει καν μια τέτοια αρχή.

48. Όσον αφορά το κριτήριο ελέγχου, η διαδικασία αυτή περιορίζεται, όπως προεκτέθηκε, στη γενική αρχή της επιεικείας και δεν αφορά και κάποιες άλλες αρχές, όπως για παράδειγμα αυτή της ισότητας ή της αναλογικότητας.

49. Αυτό σημαίνει ότι ένα μεγάλο μέρος της παρατιθέμενης από τους μετέχοντες της διαδικασίας νομολογίας του Δικαστηρίου πρέπει στη συνέχεια να εξετασθεί λεπτομερέστερα, μόνον εφόσον από αυτή μπορεί να συναχθεί κάτι χρήσιμο για το νομικό ζήτημα που ενδιαφέρει εν προκειμένω. Επομένως, η νομολογία που αφορά άλλες πτυχές περιέρχεται σε δευτερεύουσα θέση. Αυτό ισχύει ιδίως για την απόφαση Peter, που αφορά το ζήτημα αν επιτρέπεται η εφαρμογή μιας *εθνικής* διατάξεως περί επιεικείας. Το Δικαστήριο έκρινε με αυτή την απόφαση ότι το κοινοτικό δίκαιο δεν απαγορεύει την εφαρμογή εθνικής διατάξεως που εξουσιοδοτεί τις εθνικές αρχές να παραιτούνται, σε ορισμένες περιπτώσεις, για προσωπικούς λόγους επιεικείας, από την είσπραξη εισφορών [15].

50. Επομένως, πρέπει στη συνέχεια να ερευνηθεί αν στο κοινοτικό δίκαιο υφίσταται μια γενική αρχή της επιεικείας.

51. Κατ' αρχάς, πρέπει να επισημανθεί η νομολογία του Δικαστηρίου, κατά την οποία στο κοινοτικό δίκαιο δεν υπάρχει νομική βάση για τη διαγραφή εισφορών για λόγους επιεικείας [16].

52. Με την απόφαση Hoche, το Δικαστήριο διευκρίνισε αυτή τη νομολογία, υπενθυμίζοντας ότι το Δικαστήριο έχει αρνηθεί την ύπαρξη, στο κοινοτικό δίκαιο, της γενικής αρχής της αντικειμενικής επιεικείας [17]. Περαιτέρω, το Δικαστήριο έκρινε με αυτή την απόφαση ότι η εφαρμογή μιας συγκεκριμένης διατάξεως κανονισμού δεν μπορεί να ανασταλεί σε δεδομένη περίσταση για λόγους επιεικείας [18].

15 — Απόφαση C-290/91 (παρατεθείσα στην υποσημείωση 14), σκέψεις 11 και 17.

16 — Αποφάσεις 118/76 (παρατεθείσα στην υποσημείωση 12), σκέψεις 8 και 10, και της 14ης Νοεμβρίου 1985, 299/84, Neumann (Συλλογή 1985, σ. 3663, σκέψη 24).

17 — Απόφαση της 28ης Ιουνίου 1990, C-174/89, Hoche (Συλλογή 1990, σ. I-2681, σκέψη 31).

18 — Απόφαση C-174/89 (παρατεθείσα στην υποσημείωση 17), σκέψη 36.

53. Από αυτή τη νομολογία μπορούν όμως να συναχθούν και άλλες αποσαφηνίσεις. Συγκεκριμένα, το Δικαστήριο τάχθηκε κατά της αναγνωρίσεως μιας γενικής αρχής της επιεικείας, διότι αυτή θα ήταν δυνατό να αποτελέσει εμπόδιο στην εφαρμογή των διατάξεων του κοινοτικού δικαίου κατά τρόπο που να παράγουν πλήρως τα αποτελέσματά τους στα διάφορα κράτη μέλη και θα έθιγε τη βασική αρχή της ομοιόμορφης εφαρμογής του κοινοτικού δικαίου στο σύνολο της Κοινότητας [19].

54. Με τις αποφάσεις Neumann και Hoche, το Δικαστήριο διαπίστωσε περαιτέρω ότι το κοινοτικό δίκαιο δεν γνωρίζει καμία αρχή του δικαίου κατά την οποία οι εθνικές αρχές δεν μπορούν να εφαρμόζουν έναν ισχύοντα κανόνα του κοινοτικού δικαίου, όταν η εφαρμογή του συνιστά σκληρότητα έναντι του ενδιαφερομένου, την οποία ο κοινοτικός νομοθέτης προφανώς θα είχε προσπαθήσει να αποφύγει, αν είχε λάβει υπόψη του την περίπτωση αυτή [20].

55. Βεβαίως, δεν πρέπει να αποσιωπηθεί ότι από τη νομολογία του Δικαστηρίου μπορούν να συναχθούν και αντίθετες ενδείξεις. Συγκεκριμένα, το Δικαστήριο δέχτηκε στην υπόθεση First City Trading ότι «οι γενικές αρχές του κοινοτικού δικαίου, ειδικότερα δε οι αρχές της ανωτέρας βίας, της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης, της αναλογικότητας ή της *επιεικείας*, όταν συντρέχουν οι περιστάσεις που περιγράφει το αιτούν δικαστήριο, δεν επιβάλλουν να δοθεί η δυνατότητα στους εξαγωγείς να κρατήσουν το σύνολο ή μέρος των επιστροφών που τους προκαταβλήθηκαν» [21].

56. Από αυτή την πιο πρόσφατη απόφαση θα μπορούσε τώρα να συναχθεί ότι το Δικαστήριο αναγνωρίζει εφεξής μια γενική αρχή της επιεικείας. Ένα άλλο χωρίο της ίδιας αποφάσεως διασαφηνίζει πάντως το ζήτημα, καθόσον το Δικαστήριο εκθέτει συναφώς ότι «η αρχή αυτή *δεν παρέχει τη δυνατότητα παρεκκλίσεως* από την εφαρμογή κοινοτικών διατάξεων εκτός από τις περιπτώσεις που προβλέπει η οικεία κανονιστική ρύθμιση ή όταν η ίδια η ρύθμιση αυτή κηρύσσεται ανίσχυρη» [22].

57. Συνεπώς, από την ανωτέρω εξέταση της μέχρι τούδε νομολογίας του Δικαστηρίου προέκυψε ότι αυτή δεν έχει αναγνωρίσει την ύπαρξη μιας γενικής αρχής της επιεικείας.

58. Δεδομένου ότι δεν έχει αναγνωρισθεί από το Δικαστήριο η ύπαρξη μιας γενικής αρχής της επιεικείας, θα ήταν δυνατό να συναχθεί από τις έννομες τάξεις των κρατών μελών ότι υφίσταται μια τέτοια αρχή.

59. Μια απλή ανάλυση των εθνικών εννόμων τάξεων δείχνει αμέσως ότι δεν ισχύει σε όλα τα κράτη μέλη μια γενική αρχή της

19 — Απόφαση 299/84 (παρατεθείσα στην υποσημείωση 16), σκέψη 25.

20 — Αποφάσεις 299/84 (παρατεθείσα στην υποσημείωση 16), σκέψη 33, και C-174/89 (παρατεθείσα στην υποσημείωση 17), σκέψη 31.

21 — Απόφαση της 29ης Σεπτεμβρίου 1998, C-263/97, First City Trading (Συλλογή 1998, σ. I-5537, σκέψη 62), η υπογράμμιση δική μου.

22 — Απόφαση (παρατεθείσα στην υποσημείωση 21), σκέψη 48 (η υπογράμμιση δική μου).

επιεικείας. Βεβαίως, δεν είναι οπωσδήποτε αναγκαία η αναγνώριση να υφίσταται σε όλα τα κράτη μέλη, πλην όμως θα ήταν αναγκαίο να υφίσταται η αναγνώριση τουλάχιστον στους τομείς του δικαίου που έχουν καθοριστική σημασία για την προκειμένη διαδικασία και οι οποίοι πρέπει να συγκαταλέγονται στο δημόσιο οικονομικό δίκαιο. Δεν αρκεί το ότι επί μέρους εθνικές διατάξεις προβλέπουν τη διαγραφή ή την επιστροφή εισφορών για λόγους επιεικείας. Πράγματι, δεν μπορεί ακόμη να συναχθεί από αυτό ότι ισχύει μια αντίστοιχη αρχή στο οικείο κράτος μέλος.

60. Από την ανάλυση της νομολογίας προέκυψε ότι στο κοινοτικό δίκαιο δεν υφίσταται μια γενική αρχή της επιεικείας. Επομένως, εφόσον δεν υφίσταται αντίστοιχο κριτήριο ελέγχου, καθίσταται κατ' ακολουθία αδύνατη η εξέταση του συμβατού των εν προκειμένω επίμαχων κανονισμών.

61. Επομένως, στο πρώτο προδικαστικό ερώτημα πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι, στην περίπτωση ελλείψεως δυνατότητας διαγραφής βάσει του άρθρου 13 του κανονισμού 1430/79, όπως έχει αντικατασταθεί από το άρθρο 239 του κοινοτικού τελωνειακού κώδικα, σε εισφορές επί της ζάχαρης Γ, όπως οι επίμαχες, οι κανονισμοί 1785/81 και 2670/81 δεν είναι ούτε πλήρως ούτε εν μέρει ανίσχυροι λόγω του ότι δεν υφίσταται η δυνατότητα επιστροφής ή διαγραφής της εισφοράς επί της ζάχαρης Γ για λόγους επιεικείας.

Β — *Επί του δεύτερου προδικαστικού ερωτήματος*

1. Ισχυρισμοί των μετεχόντων της διαδικασίας

62. Η *Cosun* προβάλλει ότι, αν το Δικαστήριο απαντήσει στο πρώτο προδικαστικό ερώτημα ότι ο κανονισμός 2670/81, ιδίως δε το άρθρο 3 αυτού, είναι ανίσχυρος, διότι δεν προβλέπει καμία δυνατότητα διαγραφής των εισφορών για λόγους επιεικείας, το CBB οφείλει να προβεί στη διαπίστωση ότι δεν υφίσταται κανένα νομικό έρεισμα που θα επέτρεπε στην HPA να απαιτήσει την πληρωμή των επίδικων ποσών. Επικουρικώς, προβάλλει ότι το Δικαστήριο θα πρέπει να αποφανθεί ότι η Επιτροπή οφείλει, κατ' αναλογία προς τις διατάξεις του άρθρου 233 ΕΚ, να ενσωματώσει αναδρομικώς στον κανονισμό 2670/81 τη δυνατότητα εγκρίσεως διαγραφής για λόγους επιεικείας σε περιπτώσεις όπως η υπό κρίση.

63. Ο *Minister* υποστηρίζει ότι οι αρμόδιες ολλανδικές αρχές και/ή η Επιτροπή μπορούν να εξαιρέσουν από τις εισφορές μόνον τις ποσότητες ζάχαρης που η Cosun παρέδωσε προς εξαγωγή στους αντισυμβαλλομένους της, αφότου οι ολλανδικές αρχές έλαβαν γνώση της έρευνας.

64. Η *Ολλανδική Κυβέρνηση* υποστηρίζει ότι, αν το Δικαστήριο κηρύξει τους κανονισμούς 1785/81 και 2670/81 εν μέρει ανίσχυρους, δεν θα επιτρεπόταν επιβολή εισφοράς

μόνον επί των ποσοτήτων ζάχαρης που δεν πλήττονται με εισφορά, αν ο υπόχρεος στην καταβολή της είχε αμέσως ειδοποιηθεί για την έναρξη μιας διεθνούς έρευνας για ενδεχομένως δόλιες συναλλαγές.

65. Το *Συμβούλιο* και η *Επιτροπή* δεν εξέφρασαν άποψη επί του δεύτερου ερωτήματος.

2. Εκτίμηση

66. Το δεύτερο προδικαστικό ερώτημα υποβάλλεται μόνο για την περίπτωση κατά την οποία η απάντηση στο πρώτο προδικαστικό ερώτημα είναι ότι ο κανονισμός 1785/81 και ο κανονισμός 2670/81 είναι πλήρως ή εν μέρει ανίσχυροι.

67. Δεδομένου ότι από την πραγματοποιηθείσα στο πλαίσιο του πρώτου προδικαστικού ερωτήματος εξέταση προέκυψε ότι αμφότεροι οι κανονισμοί δεν είναι ανίσχυροι λόγω παραβιάσεως της αρχής της επιεικείας, παρέλκει η απάντηση στο δεύτερο προδικαστικό ερώτημα.

V — Πρόταση

68. Κατόπιν όλων των ανωτέρω σκέψεων, προτείνω στο Δικαστήριο να απαντήσει στα προδικαστικά ερωτήματα ως ακολούθως:

Στην περίπτωση κατά την οποία η δυνατότητα διαγραφής βάσει του άρθρου 13 του κανονισμού 1430/79, όπως έχει αντικατασταθεί από το άρθρο 239 του κοινοτικού τελωνειακού κώδικα, δεν έχει εφαρμογή σε εισφορές επί της ζάχαρης Γ, όπως οι επίμαχες, ο κανονισμός (ΕΟΚ) 1785/81 του Συμβουλίου, της 30ής Ιουνίου 1981, περί κοινής οργάνωσης αγοράς στον τομέα της ζάχαρης, και ο κανονισμός (ΕΟΚ) 2670/81 της Επιτροπής, της 14ης Σεπτεμβρίου 1981, για τη θέσπιση των λεπτομερειών εφαρμογής για την εκτός ποσοστώσεως παραγωγή στον τομέα της ζάχαρης, δεν είναι ούτε πλήρως ούτε εν μέρει ανίσχυροι ως εκ του γεγονότος ότι δεν υφίσταται η δυνατότητα επιστροφής ή διαγραφής της εισφοράς επί της ζάχαρης Γ για λόγους επιεικείας.